

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/12/2019
Identifikačné číslo spisu: 1019200161
Dátum vydania rozhodnutia: 30.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1019200161.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): Q. K., nar. XX.XX.XXXX, Izraelská štátna príslušnosť, t. č. pobyt D. P., C. XX/A, XXX XX C., zastúpený: Liga za ľudské práva, občianske združenie so sídlom Baštová 5, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, so sídlom Pivonková 6, Bratislava o správnej žalobe vo veci azylu zo dňa 04.02.2019 proti rozhodnutiu žalovaného ČAS: MU-PO-77-50/2018-Ž zo dňa 19.12.2018, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8SaZ/2/2019-27 zo dňa 20. marca 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti z a m i e t a .

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8SaZ/2/2019-27 zo dňa 20. marca 2019 z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím ČAS: MU-PO-77-50/2018-Ž zo dňa 19.12.2018 žalovaný podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 480/2002 Z.z.“) neudelil sťažovateľovi azyl a súčasne podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z.z. (ďalej len ZoA) mu neposkytol doplnkovú ochranu.

2. Z administratívneho konania je zrejmé, že sťažovateľ dňa 09.03.2018 požiadal o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR, pretože sa do Izraela nemôže vrátiť pre problémy s

bývalou manželkou a diagnostikovanie rakoviny, na ktorú sa dlhodobo lieči v Maďarsku. K skutkovému stavu uviedol, že dňa 08.03.2018, pri kontrole hliadkou Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru (ďalej len „OCP PZ“) Michalovce v hoteli VINNAY v obci Vinné, žalobca predložil neplatný cestovný doklad Izraela č. S. XXXXXXXXX s dobou platnosti do 12.06.2016. Vzhľadom k jeho neoprávnenému pobytu na území SR bol z dôvodu podania vysvetlenia predvedený na OCP PZ Michalovce, kde uviedol, že z Izraela vycestoval v roku 2001 do Maďarska, za účelom podnikania. Na Slovensko pricestoval na víkendový wellness pobyt a následne mal v pláne vrátiť sa do Maďarska.

3. Po predvedení prejavil vôľu požiadať o udelenie azylu na území SR, za tým účelom bol s ním vykonaný vstupný a aj doplnujúci pohovor, kde uviedol, že nebol nikdy trestne stíhaný, ani sa proti nemu nikdy nevedlo žiadne trestné konanie, nikdy nebol členom žiadnej politickej strany, hnutia či inej organizácie. V Izraeli absolvoval od júla 1979 do septembra 1982 povinnú vojenskú službu, bol veliteľom tankového mužstva, slúžil v oblasti Gdanských výšin a v priebehu roku 1982 bol tiež účastníkom libanonskej vojny. V rokoch 1987 - 1990 študoval v meste Tel Hai na Fakulte digitálnych technológií v odbore elektronika a po absolvovaní štúdia pracoval v Izraeli ako testovací a aplikačný pracovník vo viacerých firmách. V priebehu roku 1992 asi pol roka pracoval v USA pre zahraničnú spoločnosť, zaoberajúcu sa diskotékovým osvetlením. V druhej polovici 90-tych rokov si založil spoločnosť RDC, ktorá sa venovala navrhovaniu logistických zariadení a programovaniu PLD (pozn. Programmable logic device - programovateľné logické zariadenia). V roku 2001 na podnet jedného zo svojich klientov rozšíril podnikanie do Maďarska, kde na adrese C., V. Š. S.Ö. Č.. XX, založil firmu RDC Hungary, na ktorej odvtedy nepretržite žije a podniká. V roku 2006 si na Izraelskom veľvyslanectve v Budapešti vybavil cestovný doklad Izraela s platnosťou do 12.06.2016 a po skončení jeho platnosti mu odmietli vystaviť nový pas, pretože jeho bývalá manželka, s ktorou sa rozviedol v decembri 2008, vybrala z jeho bankového účtu v Izraeli všetky peniaze a účet je v debete. V Maďarsku sa zdržiaval na základe platného cestovného dokladu. V roku 2016 žiadal o povolenie na pobyt na účel podnikania, žiadosť mu však bola zamietnutá z dôvodu toho, že nepredložil všetky potrebné dokumenty, resp. ich predložil neskoro. Taktiež mu boli vytýkané nezrovnalosti v dani odvedenej jeho spoločnosťou a bolo mu oznámené, že zamestnával zamestnanca bez pracovnej zmluvy. Súd, na ktorý sa obrátil, rozhodol, že sa na území Maďarska môže zdržiavať po dobu liečby, pretože v roku 2015 mu diagnostikovali rakovinu lymfatických uzlín, ale už je v poriadku. Každé tri mesiace však v rámci prevencie dostáva infúziu. Na pravidelnú kontrolu k svojmu ošetrojúcemu lekárovi v Maďarsku sa mal dostaviť v máji 2018, no z dôvodu žiadosti o azyl na Slovensku na nej nebol a jeho lekár mu k iným lekárom neodporučil ísť, ale v prípade vzniku nejakých symptómov, sa má ozvať. Na Slovensku si našiel novú priateľku, jeho firma naďalej funguje, v Maďarsku má manažéra, ktorý ju riadi. V podnikaní by chcel pokračovať na Slovensku, kam dňa 08.03.2018 pricestoval na víkendový wellness pobyt so svojou bývalou družkou, a ich spoločnou dcérou. Počas konania o azyle predložil identifikačný preukaz občana Izraelu, vodičský preukaz vydaný v Maďarsku, lodný preukaz vydaný v Chorvátsku, daňovú identifikačnú kartu Maďarska, potvrdenie o pobyte v Maďarsku, kartu zdravotného poistenia v Maďarsku, rozsudok správneho a pracovného súdu v Györi z 26.02.2016 o prerušení výkonu rozhodnutia o jeho vyhostení z územia členských štátov EU pre potreby liečenia, lekársku správu z hematologickej ambulancie od ošetrojúceho lekára v Maďarsku. Uviedol, že do Izraela sa nemôže vrátiť pre nedostatok zdravotného poistenia a nikto by sa tam o neho nepostaral, pretože pre dlh na bankovom účte by ho odsúdili, a v Izraeli sa črtá nová vojna, v ktorej on nechce zomrieť. Ďalej uviedol, že pred vycestovaním z Izraela nečelil žiadnym problémom, obáva sa ale, že po návrate by sa jeho exmanželka mohla s ním súdiť kvôli prídavkom na deti a iným finančným záležitostiam, hoci všetky finančné záväzky voči svojim deťom má uhradené, čo čestne prehlásila aj jeho dcéra. Bývala manželka, s ktorou sa rozviedol v roku 2008, sa na neho hnevá kvôli dieťaťu, ktoré má s priateľkou, ale súčasne uviedol, že so svojou bývalou manželkou sa naposledy stretol asi 5 rokov po rozvode v Chorvátsku, kde mal v prenájme byt, ktorý jej a jej priateľovi dal k dispozícii.

4. Podľa žalovaného žalobca v krajine pôvodu pred jej opustením nečelil žiadnemu konaniu, ktoré by mu spôsobovalo vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbehu rôznych takých opatrení, ktoré by ho postihovali podobným spôsobom, tzn. nečelil žiadnemu fyzickému ani psychickému násiliu, žiadnym diskriminačným opatreniam, trestu či trestnému konaniu a pod. a neexistujú objektívne dôvody

konštatovať, že by mu akákoľvek forma prenasledovania podľa § 2 písm. d/ ZoA či už zo strany štátu alebo neštátnych aktérov. Ním prezentované dôvody žiadosti nemožno považovať za relevantné ani na posúdenie v zmysle ustanovenia § 8 zákona o azyle, nakoľko nie sú podraditeľné pod pojem prenasledovanie ani z jedného z dôvodov uvedených v predmetnom ustanovení. Nijako totiž nekorešpondujú s jeho rasou, národnosťou, náboženstvom, príslušnosťou k určitej sociálnej skupine či politickým názorom a pod.

5. Žalovaný nepovažoval dôvody žiadosti žalobcu za spôsobilé obstať ani z hľadiska posúdenia ako utečenca „sur place” a skonštatoval, že migračný úrad neposkytuje žiadne údaje o žiadateľoch krajinám, z ktorých pochádzajú a ktoré je možné potenciálne považovať za pôvodcov prenasledovania, o čom žalobca informoval dňa 09.03.2018; v Izraeli v poslednom období, nedošlo k žiadnym zásadným udalostiam a zmenám, ktoré by mali vplyv na posúdenie jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu. To, že žalobca nie je v Izraeli zdravotne poistený alebo že by mu tam prípadne kvôli bankovému dlhu na účte hrozila nejaká sankcia či odsúdenie, či skutočnosť, že v domovskej krajine nebol 15 rokov, prípadne obava z možného vojenského konfliktu určite neznamená, že v jeho prípade boli splnené podmienky pre udelenie azylu v zmysle § 8 ZoA, resp. Ženevského dohovoru alebo že sa stáva utečencom „sur place”. Po komplexnom preskúmaní jeho prípadu a vyhodnotení situácie v krajine pôvodu tiež skonštatoval, že na území SR nenastali také skutočnosti, pre ktoré by sa mohol opodstatnene obávať prenasledovania z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle.

6. K navrhovanému udeleniu azylu z humanitných dôvodov, žalovaný poukázal na dikciu ust. § 9 ZoA, z ktorého je zrejmé, že správne orgánu nevyplýva žiadna povinnosť na jeho udelenie, neexistuje naň právny nárok, je fakultatívnym oprávnením správneho orgánu, výsledkom voľnej správnej úvahy migračného úradu, ktoré nie je preskúmateľné súdom (rozsudok NS SR sp. zn. 10Sža/28/2015 zo dňa 26.08.2015). Žalobca sa vylicil z ťažkej choroby, jeho zdravotný stav je v súčasnosti bez komplikácií, podľa vlastného uvedenia, momentálne nepotrebuje neodkladnú zdravotnú starostlivosť, nie v bezprostrednom ohrození života, nepodstupuje žiadnu medikamentóznú liečbu, jeho stav si vyžaduje len pravidelné kontroly, ktoré v súčasnosti nepodstupuje ani na Slovensku a môže ich absolvovať aj v krajine pôvodu a z tohto pohľadu je irelevantné, že v krajine pôvodu sa nezdržiava od roku 2001 a nemá tam zdravotné poistenie. To si môže kedykoľvek uzavrieť. Ostatné dôvody súvisia buď s jeho nezodpovedným konaním (neudelený pobyt v Maďarsku, neplatný cestovný doklad alebo s jeho osobnými/rodinnými problémami s bývalou manželkou) a pre posúdenie jeho situácie z hľadiska humanitného azylu sú absolútne irelevantné.

7. Žalovaný tiež posudzoval splnenie podmienok pre poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR, ktorá sa poskytuje vtedy, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia podľa § 2 písm. f/ ZoA.

8. Žalovaný uviedol, že Izrael zrušil trest smrti v mieri v roku 1954, je povolený len v čase vojny a to len za genocídu, zločiny proti ľudskosti, vojnové zločiny, vlastizrady a zločiny proti židovskému ľudu, od vyhlásenia nezávislosti Izraelu v roku 1948 sa trest smrti nevyužíva, bol uložený iba dvakrát, z toho raz v prípade B. G., ktorý bol obesený v roku 1962 po tom, čo bol v roku 1961 odsúdený za účasť na nacistických vojnových zločinoch týkajúcich sa holokaustu. Uloženie trestu smrti alebo jeho výkonu, v prípade návratu žalobcu do krajiny pôvodu možno teda vylúčiť z objektívnych dôvodov.

9. Žalobcovi v prípade návratu do krajiny pôvodu nehrozí ani mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, nakoľko z jeho výpovede je zrejmé, že v minulosti nebol zo strany izraelských štátnych orgánov ani neštátnych aktérov vystavený mučeniu alebo neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu a nevykonával žiadnu činnosť, ktorá by viedla oficiálne izraelské orgány alebo neštátnych aktérov k neprimeraným opatreniam voči jeho osobe v prípade jeho návratu. Žalobca vycestoval z Izraela legálne s platným cestovným pasom, za účelom podnikania a v zahraničí bez akýchkoľvek obáv kontaktoval izraelské štátne orgány, pre potreby vystavenia cestovného dokladu. Zákon ustanovuje slobodu vnútorného pohybu, cestovanie do zahraničia, emigráciu a repatriáciu a vláda vo všeobecnosti rešpektovala tieto práva občanov. Izrael zachoval zaťažujúce obmedzenia pohybu

Palestínčanov na Západnom brehu, vrátane kontrolných bodov a separačnej bariéry, čo je kombinácia steny a plotu na Západnom brehu, ktorú Izrael postavil z bezpečnostných dôvodov. Cestovanie do a z Pásma Gazy podlieha prísnyim obmedzeniam a je možné len prostredníctvom dvoch pozemných hraničných priechodov. Žalobca je však židovského pôvodu a nepochádza ani zo Západného brehu a ani z Gazy, ale z Centrálného distriktu a z verejne dostupných zdrojov sa nepreukázalo, že by neúspešní žiadatelia o azyl židovského pôvodu vracajúci sa do Izraela, mali čeliť nejakým sankciám alebo problémom.

10. Ani eventuálne problémy alebo sankcie po návrate žalobcu do krajiny pôvodu v súvislosti s údajným dlhom voči banke, resp. kvôli vysokému debetu na jeho účte, nemožno podľa žalovaného považovať za mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, aj keď veľký počet Izraelčanov čelí formálnym žalobám na vymáhanie pohľadávok a sankciám v podobe obmedzenia používania bankových účtov a kreditných kariet, či zákazu opustenia krajiny. Finančnú situáciu dlžníkov s cieľom zistiť ich schopnosť dodržiavať rozsudok zisťuje hlavný exekútor, ktorý môže dlžníkovi v predpísanej lehote nariadiť zaplatiť dlh paušálnou sumou alebo v splátkach, a ak dlžník nezplatí, môže byť uväznený na dobu nepresahujúcu 21 dní, ak neexistujú žiadne iné prostriedky na prinútenie plniť rozsudok. Dlžník, ktorý si odpýkal trest väzenia, nemôže byť v súvislosti s tým istým dlhom alebo splátkou znova uväznený. V prípade rozsudku za dlh z vyživovacej povinnosti voči manželke, deťom alebo rodičom, trest väzenia môže byť vydaný bez predchádzajúceho vyšetrovania finančnej situácie dlžníka. Nedávna reforma izraelských konkurzných konaní uľahčila a zlacnila viac ako kedykoľvek predtým vyhlásenie osobného bankrotu, v relatívne krátkom čase. Poplatky za podanie návrhu boli tiež výrazne znížené. Aj keď sankcie sú v niektorých prípadoch nezvyčajné, nemožno ich definovať ako formu vážneho bezprávia, nespôsobujú mučenie, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest. Ak by aj pre osobné problémy s exmanželkou mal žalobca nevysporiadané podlžnosti voči banke, vzhľadom na jeho finančné zabezpečenie, by táto skutočnosť nebola preňho neznesiteľne obmedzujúcou alebo limitujúcou. Nemá žiadne finančné problémy, jeho firma v Maďarsku naďalej bez problémov funguje, o jeho finančnom zabezpečení svedčí aj skutočnosť, že sám sa počas konania o udelenie azylu dlhodobo zdržiava mimo azylového zariadenia migračného úradu, v hoteli, v ktorom je niekoľko mesiacov schopný platiť si ubytovanie vo výške takmer 400 eur mesačne. Z jeho výpovede je zrejmé, že je finančne dostatočne zabezpečený (dovolenky, karavan, nehnuteľnosť v Chorvátsku atď.). Z tohto hľadiska možno obdobne vyhodnotiť aj absenciu jeho zdravotného poistenia v Izraeli, čo tiež nemožno vyhodnotiť ako znak predmetnej formy bezprávia, ktorej by mohol čeliť v prípade návratu do krajiny pôvodu. Zdravotné poistenie si môže kedykoľvek uzavrieť a začať platiť. Ak sa v dôsledku svojho nezodpovedného konania alebo osobných a rodinných problémov dostal do situácie, v ktorej by eventuálne mal byť vystavený nejakým zákonným sankciám, tieto nemožno považovať za prejav vážneho bezprávia.

11. Naplnená v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu nebola ani tretia forma vážneho bezprávia, teda vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. V Centrálnom distrikte v súčasnosti neprebíha žiaden ozbrojený konflikt, v ktorom by mohlo dochádzať k ohrozeniu obyvateľov na základe neselektívneho násillia, zdroje uvádzajú správy o bezpečnostných incidentoch najmä v oblasti Gazy a na okupovaných palestínskych územiach Západného brehu Jordánu. Tzv. arabsko-izraelský alebo blízkovýchodný konflikt je dlhotrvajúci a v minulosti často vyústil do vojenského stretu. V novodobých dejinách sa za príčinu eskalácie konfliktu považuje založenie moderného štátu Izrael v roku 1948. V súčasnosti sa pri riešení arabsko - izraelského konfliktu hovorí najmä o bezpečnosti židovského štátu Izrael, teritóriu Západného brehu Jordánu a Gdanských výšin, vzniku palestínskeho štátu, židovských osád na okupovaných územiach, statuse Jeruzalema a návrate palestínskych utečencov. Izrael v súčasnosti nie je v žiadnom priamom vojenskom konflikte a ani na jeho území neprebíha žiaden vnútroštátny otvorený vojenský konflikt s bojovými zónami. Cielené teroristické aktivity a protiteroristické a bezpečnostné zákroky izraelských bezpečnostných zložiek nemožno považovať za konflikt a už vôbec nie taký, pri ktorom by dochádzalo k neselektívnemu násilliu. V Izraeli nedochádza k ozbrojeným stretom, ktoré by postihovali civilné obyvateľstvo a k stretom štátnych orgánov s inými ozbrojenými zložkami alebo organizovanými skupinami, ktoré by pod zodpovedným vedením mali takú

moc nad časťou jeho územia, že by im umožňovala vykonávať trvalé a zosúladené vojenské operácie.

12. Žalovaný tiež skonštatoval, že prezentovaná obava žalobcu zo zapojenia sa do vojny je irelevantná i z toho titulu, že nie je vojakom. Média začiatkom mája roku 2018 priniesli správy, že izraelská armáda mobilizovala časť svojich záložníkov potom, ako prezident USA oznámil odstúpenie od tzv. jadrovej dohody s Iránom z roku 2015. Hovorkyňa izraelských ozbrojených síl uviedla, že armáda mobilizuje záložníkov v špecifických prípadoch podľa potreby, pričom nekonkretizovala počet mobilizovaných záložníkov. V minulom roku sa však počet záložných vojakov v Izraelských ozbrojených silách znížil a tento trend je dlhodobý. V roku 2013 bolo asi 34 % spôsobilých záložníkov „aktívnych“ (mladších ako 40 rokov, ktorí slúžili v ozbrojených silách), tzn., že v predchádzajúcich troch rokoch absolvovali celkom 20 dní záložnej služby. V roku 2015, následkom rozpočtových obmedzení a znižovania stavov, ktoré od výkonu služby oslobodzuje záložníkov, ktorých pozície už nie sú už potrebné, alebo sú už obsadené aktuálne slúžiacimi vojakmi, klesol tento počet na 26 %. Podľa izraelského zákona o vojenskej obrannej službe obdobie ročnej záložnej služby je 1/ v prípade muža vo veku od 18 do 39 rokov, alebo v prípade ženy vo veku od 18 do 34, do 31 dní služby každý rok, 2/ v prípade muža vo veku od 39 do 54, do 14 dní služby každý rok, 3/ v prípade muža alebo ženy hodnosti rav turai (desiatnik) alebo vyššej, do 7 dní služby každý rok navyše k dňom služby uvedeným v odseku 1 alebo 2. Rezervačná služba v HAGA (Civilná obrana) ustanovuje, že muži vo vojenskom veku od 45 do 50 rokov nebudú povolaní na výkon záložnej služby, s výnimkou služby v HAGA v zmysle Zákona o civilnej obrane 5711-1951. Toto obmedzenie sa nevzťahuje na osoby vojenskej hodnosti segen mishne (poručík) a vyššej, alebo osoby vo vojenskom veku, ktoré sú kvalifikované pre povolanie, ktoré minister obrany ustanovil predpisom ako potrebné povolanie. Podľa žalovaného aj z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ by v prípade návratu do krajiny pôvodu nemal byť povolaný do záložnej služby z dôvodu jeho veku 57 rokov, a teda neexistuje objektívny dôvod jeho nasadenia do bojových operácií.

II.

Konanie na krajskom súde

13. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-PO-77-50/2018-Ž zo dňa 19.12.2018, ktorým žalovaný v zmysle § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. neudelil sťažovateľovi azyl na území Slovenskej republiky a súčasne v zmysle § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z. z. rozhodol o tom, že sťažovateľovi neposkytne doplnkovú ochranu.

14. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku v rozsahu podaného opravného prostriedku uviedol, že pre udelenie medzinárodnej ochrany je nevyhnutné splniť úzko koncipované podmienky, ktoré sú v zákone o azyle špecifikované. V prípade žalobcu nebola preukázaná opodstatnenosť jeho obáv z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle. Azyl je špecifickým právnym inštitútom, na základe ktorého sa poskytne adekvátne ochrana len tej fyzickej osobe, ktorá spĺňa zákonom stanovené podmienky - teda opodstatnené obavy pred reálne prebiehajúcou perzekúciou osôb, ktoré majú určité presvedčenie a to buď zo strany štátu alebo neštátnych pôvodcov. Sťažovateľ sám uviedol, že krajinu pôvodu nenavštívil 15 rokov, odišiel z nej za účelom podnikania, dobrovoľne, na vlastný pas do Maďarska, kde bez akýchkoľvek obmedzení žil a podnikal až do svojho odchodu na víkendový pobyt na Slovensko, kde bol na základe neplatného cestovného dokladu zistený jeho neoprávnený pobyt, kde sa v súčasnosti stále zdržiava, žije tu so svojou novou priateľkou slovenskej národnosti a chce si tu prostredníctvom udelenia medzinárodnej ochrany legalizovať svoj pobyt a preniesť svoje podnikateľské aktivity.

15. Podľa krajského súdu sťažovateľ v krajine pôvodu pred jej opustením nečelil žiadnemu konaniu, ktoré by mu spôsobovalo vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbehu rôznych takých opatrení, ktoré by ho postihovali podobným spôsobom, tzn. nečelil žiadnemu fyzickému ani

psychickému násiliu, žiadnym diskriminačným opatreniam, trestu či trestnému konaniu a pod. a neexistujú objektívne dôvody konštatovať, že by mu akákoľvek forma prenasledovania podľa § 2 písm. d/ ZoA v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu mohla hroziť, a to či už zo strany štátu alebo neštátnych aktérov.

16. Vo vstupnom pohovore ako i vo svojej žalobnej argumentácii ako dôvody, pre ktoré sa rozhodol požiadať o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky uvádzal, že nie je v Izraeli zdravotne poistený a bolo mu zistené onkologické ochorenie, ktoré je ale v súčasnosti stabilizované, na účte má dlh, ktorý síce spôsobila jeho exmanželka, ale zaň by ho podľa platnej právnej úpravy v Izraeli mohli odsúdiť, a v Izraeli sa črtá nová vojna a on nechce umrieť vo vojne. Nemá podľnosti ani na výživnom, čo ako sám uviedol, osvedčila jeho dcéra. Ním prezentované dôvody žiadosti nemožno považovať za relevantné na posúdenie ani v zmysle ustanovenia § 8 zákona o azyle, nakoľko nie sú podraditeľné pod pojem prenasledovanie ani z jedného z dôvodov uvedených v predmetnom ustanovení. Nijako totiž nekorešponujú s jeho rasou, národnosťou, náboženstvom, príslušnosťou k určitej sociálnej skupine či politickým názorom a pod.

17. K neposkytnutiu doplnkovej ochrany uviedol, že v tejto časti je odôvodnenie rozhodnutia žalovaného rozanalyzované do najmenšieho detailu, a ďalšie rozvádzanie naplnenia možných dôvodov (uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu), by bolo len zopakovaním zistení a nad rámec vykonaného odôvodnenia žalovaného. Krajský súd dodal, že akúkoľvek formu reálnej hrozby vážneho bezprávia možno v prípade sťažovateľa vylúčiť, už len pre úplne dobrovoľný spôsob opustenia krajiny pôvodu a dôvod jeho opustenia, ktorým bolo cieľené podnikanie na území Maďarskej republiky.

18. Krajský súd uzavrel, že vzhľadom na nesplnenie podmienok pre udelenie azylu uvedených v ust. § 2 a § 8 ani podmienok uvedených v § 13a a v § 13b zákona o azyle, mu žalovaný dôvodne neudelil azyl a ani neposkytol doplnkovú ochranu.

19. O trovách rozhodol krajský súd za použitia ust. § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

20. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g) zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) spolu s návrhom na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti.

21. Návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti odôvodnil tým, že právnym následkom jeho vykonateľnosti je, že príslušné správne orgány sa môžu k žiadateľovi o azyl správať akoby už nebol žiadateľom o azyl s čím by mohlo byť spojené konanie o vyhostení alebo zaistení. Účelom podanej kasačnej sťažnosti je zmena napadnutého rozhodnutia tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vráti mu vec na nové konanie s cieľom vydania nového rozhodnutia v konaní o udelenie azylu, ktoré by riadne preskúmalo azylové dôvody sťažovateľa. Ako uvádza v napadnutom rozhodnutí aj žalovaný, sťažovateľ na Slovensku žije rodinným životom a jeho začatím konania o vyhostení alebo zaistením by tak došlo k narušeniu jeho práva na rešpektovanie rodinného života zaručeného čl. 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach. Z tohto dôvodu má za to, že právnymi následkami napadnutého rozhodnutia krajského súdu hrozí závažná ujma, pričom priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom a podáva tak návrh na priznanie odkladného účinku.

22. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že:

- krajský súd ako aj žalovaný rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré spočíva v nezohľadnení možného prenasledovania sťažovateľa z prospektívneho hľadiska. Sťažovateľ poukazuje na to, že skutočnosť, že niekto nebol v minulosti subjektom prenasledovania nie je indíciou, že mu budúce prenasledovanie nehrozí, a už vôbec nie podstatným znakom neopodstatnenosti obáv z prenasledovania. Minulé prenasledovanie nie je výlučným spôsobom ako sa preukazuje opodstatnenosť obáv z prenasledovania. Migračný úrad je pri posudzovaní žiadosti povinný vyhodnocovať opodstatnenosť obáv z prenasledovania prospektívne do budúcnosti v prípade návratu do krajiny. Sťažovateľ má za to, že sa v jeho prípade žalovanému nepodarilo z hľadiska prospektívnosti jednoznačne dokázať, že by mu v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu nehrozilo akékoľvek prenasledovanie v zmysle § 2 písm. d), ako aj písm. f) zákona o azyle. Krajskému súdu vyčítal, že sa uvedenou námietkou nezaoberal a takýmto postupom došlo k nesprávne právnemu posúdeniu predmetnej otázky aj zo strany krajského súdu,

- krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nesprávne procesný postup krajského súdu, spočíva v nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení rozsudku. Podľa sťažovateľa je procesným právom účastníka právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia tak ako vyplýva z ust. § 139 ods. 2 S.s.p. Jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť správnej žaloby. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Sťažovateľ má za to, že krajský súd v odôvodnení nenaplnil tieto zákonné požiadavky, keď svoj záver odôvodnil na str. 12 - 14 konštatovaním, že sťažovateľ nároky na udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany nenaplní. V tomto smere tak poukazuje na znenie zákona, ktoré ráta s posúdením podstatných právnych argumentov. V odôvodnení sa však krajský súd jediným a podstatným právnym argumentom sťažovateľa tak ako je popísaný v prvom sťažnostnom bode vôbec nezapodieval.

23. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného sa v celom rozsahu zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Súčasne navrhol priznať kasačnej sťažnosti odkladný účinok.

B)

24. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom krajského súdu a v ostatnom sa pridržiaval svojho vyjadrenia k žalobe, a preto navrhol, aby najvyšší súd kasačnú sťažnosť zamietol.

25. Žalovaný uviedol, že sa so všetkými dôvodmi, ktoré uviedol sťažovateľ pre udelenie azylu vysporiadal v odôvodnení rozhodnutia a zaujal k nim stanovisko. Svoje rozhodnutie neodôvodnil len skutočnosťou, že v minulosti nebol sťažovateľ v krajine pôvodu prenasledovaný, ako sa snaží sťažovateľ navodiť dojem v kasačnej sťažnosti. Žalovaný dospel k názoru, že nejde o dôvody relevantné pre posúdenie utečeneckého statusu, ale predmetnú situáciu posúdil z hľadiska prospektívnosti aj v časti, v ktorej sa zaoberal doplnkovou ochranou.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

26. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 ods. 1 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.07.2019 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

27. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného o neudelení azylu podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. a o neposkytnutí doplnkovej ochrany podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z.z., a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 2 písm. d) zákona č. 480/2002 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v 1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia, 2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom, 3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu, 4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste, 5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2, 6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

Podľa § 2 písm. f) zákona č. 480/2002 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie vážnym bezprávím 1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, 2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo 3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Podľa § 8 zákona č. 480/2002 Z.z. ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona č. 480/2002 Z.z. ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13c zákona č. 480/2002 Z.z. ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z.z. ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; to neplatí, ak sa rozhodne o neudelení azylu a cudzinec už má poskytnutú doplnkovú ochranu podľa § 13a alebo udelený azyl.

28. Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do

tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

29. Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d) zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu, (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8SŽa/41/2009 zo dňa 04.08.2009).

30. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol, pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8SŽa/34/2009 zo dňa 01.07.2009).

31. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa, ktorými namietal nesprávne právne posúdenie vecí žalovaným ako aj krajským súdom, ktoré spočíva v nezohľadnení možného prenasledovania sťažovateľa z prospektívneho hľadiska a nesprávny procesný postup, ktorý mu znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, bolo potrebné vyhodnotiť za nedôvodné.

32. Námietka sťažovateľa, že žalovaný sa nezaoberal možným prenasledovaním z prospektívneho hľadiska nemohla obstať, jednak preto, že sťažovateľ v priebehu administratívneho ani súdneho konania neuviedol, v čom by mala spočívať jeho obava z možného prenasledovania v budúcnosti (z prospektívneho hľadiska). Žalovaný sa totiž v napadnutom rozhodnutí podrobne zaoberal všetkými dôvodmi, pre ktoré požiadal o azyl (v roku 2015 mu v Maďarsku diagnostikovali rakovinu lymfatických uzlín, v krajine pôvodu nie je zdravotne poistený, kvôli bankovému dlhu by ho v krajine pôvodu odsúdili, v Izraeli sa rysuje vojna a on nechce umrieť vo vojne), a uzavrel, že sťažovateľ nespĺnil zákonom stanovené podmienky pre udelenie azylu, nakoľko v jeho prípad nebola preukázaná opodstatnenosť jeho obáv z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine. Voči týmto záverom žalovaného nenamietal nič na správnosti ani samotný sťažovateľ.

33. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že sa podrobne zaoberal všetkými dôvodmi a skutočnosťami relevantnými pre konanie, situáciu z hľadiska vyslovených obáv a správ o krajine pôvodu vyhodnotil nie len z retrospektívneho hľadiska, ale posúdil a vylúčil možnosť prenasledovania sťažovateľa (definovaného v § 2 písm. d/ ZoA) aj smerom do budúcnosti, po návrate do krajiny pôvodu. Kasačný súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na podrobné odôvodnenie rozhodnutia žalovaného najmä na strane 8-10 rozhodnutia, kde žalovaný uvádza na základe akých úvah a po vyhodnotení akých správ o krajine pôvodu dospel k záveru, že žiaden z dôvodov uvedených sťažovateľom v konaní o azyle nie je možné subsumovať pod ust. § 8 ZoA.

34. Kasačný súd uzatvára, že na základe vykonaného dokazovania v administratívnom konaní bolo možné dospieť k záveru, ktorý učinil žalovaný, že je nesporné, že sťažovateľ v Izraeli nečelil žiadnym problémom a už vôbec nemožno hovoriť o hrozbe prenasledovania z dôvodu príslušnosti k rase,

náboženstvu, národnosti či sociálnej skupine. Žalovaný sa v rozhodnutí podrobne venoval dôvodom neudelenia azylu z humanitných dôvodov či dôvodom neposkytnutia doplnkovej ochrany, a preto bolo možné aj podľa kasačného súdu uzavrieť, že sťažovateľom uvádzané dôvody nie sú dôvodmi podraditeľnými pod ustanovenia zákona o azyle, pretože uvedené problémy neboli zapríčinené dôvodmi pre azylové konanie významnými, teda jeho rasou, národnosťou, náboženstvom, príslušnosťou k určitej sociálnej skupine či zastávaním politického názoru.

35. Kasačný súd dodáva, že žalovaný sa zaoberal existenciou prenasledovania sťažovateľa v krajine pôvodu v minulosti, ale súčasne aj možným prenasledovaním sťažovateľa v krajine pôvodu z prospektívneho hľadiska so závermi, s ktorými sa kasačný súd stotožňuje. Sťažovateľom prezentované dôvody pre udelenie azylu nemožno ani podľa kasačného súdu podradiť pod pojem prenasledovanie zo žiadneho z dôvodov uvedených v predmetnom ustanovení zákona o azyle, keďže žiadnym spôsobom nekorešponujú s jeho rasou, národnosťou, náboženstvom, príslušnosťou k určitej sociálnej skupine či politickým názorom. Vzhľadom na uvedené, potom ani z hľadiska prospektívnosti nie je dôvodné sa domnievať, že by sťažovateľ mohol byť v budúcnosti prenasledovaný v zmysle zákona o azyle či Ženevského dohovoru. V tejto súvislosti sa kasačný súd uzatvára, že uvedená námietka nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani zákonnosť rozhodnutia žalovaného. Napokon sťažovateľ v kasačnej sťažnosti ani neuvádza, z ktorého z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle by sa malo prenasledovanie do budúca týkať.

36. Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, kasačný súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale bolo by u nich (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať, (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža/72/2010 zo dňa 14.09.2010).

37. V danej veci bolo potrebné posúdiť, či je nevyhnutné poskytnúť sťažovateľovi doplnkovú ochranu v zmysle § 13a zákona o azyle. Miera preukázania hrozby vážneho bezprávia tak, ako to vymedzuje citované ustanovenie, vymedzuje, aká vysoká musí byť pravdepodobnosť, že v prípade návratu do krajiny pôvodu bude žiadateľ o azyl vystavený vážnemu bezpráviu. Miera sa dokazuje v podmienkach na poskytnutie doplnkovej ochrany formulovaná odlišne, ako je to pri azyle. „Reálne nebezpečenstvo“ sa v porovnaní s „opodstatnenými obavami (z prenasledovania)“ opiera skôr o objektívne kritéria, ktoré sú nezávislé od subjektívnej kategórie strachu.

38. Z administratívneho spisu je zrejmé, že žalovaný vyhľadal a do spisu založil komplexné správy vypracované odborom dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce č. p. MU-ODZS-2018/000339-002 zo dňa 23.04.2018 a MU-ODZS-2018/000339-004 zo dňa 25.10.2018.2016 mapujúce situáciu v krajine pôvodu sťažovateľa.

39. Žalovaný uviedol a krajský súd sa s tým stotožnil, že z výpovede sťažovateľa vyplynulo, že nebolo nikdy proti nemu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý a nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Z hľadiska osobnej situácie sťažovateľa, jeho obava zo zapojenia sa do prípadnej vojny je irelevantná aj z toho dôvodu, že nie je vojakom a z dôvodu jeho veku ako aj úpravy v tejto oblasti, ktorú podrobne popisuje žalovaný na str. 12 rozhodnutia, neexistuje objektívny dôvod, že by mal byť sťažovateľ z hľadiska eventuálnej potreby armády oficiálne nasadený do akýchkoľvek bojových akcií.

40. Žalovaný zároveň prípad sťažovateľa podrobil individuálnemu skúmaniu v zmysle súčasnej judikatúry slovenských súdov, ako aj Súdneho dvora v oblasti azylu a doplnkovej ochrany, ako aj testu posudzovania jednotlivých typov vážneho bezprávia, v súlade so záverom Európskeho súdneho dvora vyplývajúcim z rozsudku C-465/07 a dôvodne vylúčil, že by sťažovateľovi reálne hrozilo vážne

bezprávie v prípade návratu do krajiny pôvodu. V predmetnej veci teda neboli ani podľa kasačného súdu zistené a potvrdené dôvody pre obavy z reálnej hrozby vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f) zákona č. 480/2002 Z.z., pričom v podrobnostiach na správny záver žalovaného uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

41. Kasačný súd zároveň rozhodol, že kasačnej sťažnosti neprizná odkladný účinok, hoci jeho priznanie by nebolo v rozpore s verejným záujmom, nakoľko preskúmaním spisového materiálu nedospel k záveru, že by právnymi následkami napadnutého rozhodnutia krajského súdu hrozila žalobcovi závažná ujma. Kasačný súd má za preukázané, že sťažovateľ nespĺnil podmienky dané § 8 ZoA a v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu nebolo preukázané, že by mu hrozilo vážne bezprávie v zmysle § 2 písm. f) zákona č. 480/2002 Z.z. Kasačný súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že pobyt sťažovateľa na území Slovenska nie je dôvodom na udelenia azylu a inštitút azylu neslúži k legalizácii pobytu žiadateľa o azyl. Vo svetle uvedeného kasačný súd návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti v zmysle ustanovenia § 447 ods. 2 S. s. p. v spojení s ustanovením § 188 S. s. p. zamietol.

42. Námietku sťažovateľa, že krajský súd krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, vyhodnotil kasačný súd za nedôvodnú. Kasačný súd sa nestotožňuje s názorom sťažovateľa, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu je nedostatočné a nepresvedčivé. S podstatnými námietkami sťažovateľa uplatnenými v žalobe sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

43. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

44. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.